

КОМУНІКАТИВНІ СТРАТЕГІЇ ПРОБЛЕМАТИКА ТА МИСТЕЦТВО ЖАНРУ ІНТЕРВ'Ю СУЧАСНОГО МЕДІАПРОСТОРУ

Тоцька О. В.

*викладач кафедри кіно та телебачення
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Інтерв'ю як комунікативний феномен та дослідницький метод набуває особливого значення в умовах інформаційного суспільства, виступаючи одночасно інструментом пізнання соціальної реальності та механізмом конструювання дискурсивних практик. Статус інтерв'ю детермінується його здатністю забезпечувати доступ до суб'єктивних інтерпретацій, ціннісних орієнтацій та життєвого досвіду індивідів, розкриваючи глибинні аспекти соціальних феноменів, недоступні для кількісних методів дослідження.

Типи інтерв'ю: інтерв'ю-монолог; інтерв'ю-діалог – єдність і боротьба протилежних точок зору; інтерв'ю-полілог; колективне інтерв'ю (круглий стіл); анкетування; прес-конференція; брифінг. Особливості загальної та конкретної підготовки до інтерв'ю: вивчення предмета бесіди (пошук спеціальної інформації, складання питальника); вивчення об'єкта інтерв'ю (його біографічних даних, його досвіду в темі інтерв'ю); планування бесіди (визначення часу, місця, умов тощо) [2, с. 15].

Комунікативні стратегії інтерв'ювання становлять системний комплекс вербальних та невербальних засобів, спрямованих на досягнення певної дослідницької мети. Під комунікативною стратегією розуміється загальний план комунікативної поведінки, що реалізується через набір тактик – конкретних комунікативних прийомів та технік. Інформаційно-пошукова стратегія спрямована на отримання фактологічного матеріалу та передбачає використання точних, конкретних питань. Наративна стратегія орієнтована на стимулювання розгорнутих відповідей респондента про власний досвід. Інтерпретаційна стратегія фокусується на виявленні смислів та значень, що надаються респондентом певним подіям та феноменам. Конфронтаційна стратегія передбачає виявлення суперечностей у висловлюваннях респондента та стимулювання критичної рефлексії [2, с. 97].

Класифікація запитань : закриті питання (на які очікується відповідь «так» чи «ні»), відкриті питання (потребують розгорнутої відповіді), риторичні запитання (їх мета – викликати нові запитання та вказати,

наприклад, на невирішеність проблеми чи забезпечити підтримку певної позиції), переломні питання (втримують бесіду у певному руслі або ж піднімають цілий комплекс нових проблем), питання для обдумування (змушують співрозмовника напружено роздумувати з певного приводу, коментувати те, що вже було сказано, тощо) [4, с. 16].

Попередня робота, підготовка до інтерв'ю мають величезне, а інколи й вирішальне значення. По-перше, це вивчення проблем, пов'язаних з інтерв'ю, окреслення кола розмови, підготовка важливих питань, а якщо треба (найчастіше – у суто інформаційних інтерв'ю, або в інтерв'ю, які потребують використання значної чи точної офіційної інформації), то і попереднього обговорення з героєм інтерв'ю необхідних питань. Але в будь-якому випадку, якщо, звичайно, це не офіційне інтерв'ю, скажімо, з державним діячем, слід створювати невимушену атмосферу інтерв'ю, спілкуватися не канцеляризмами, а розмовною мовою, уникаючи довгих періодів і професійної лексики. Дуже суттєвим є те, що ведучий повинен під час інтерв'ю користуватися лише розмовною мовою. І справа не тільки у стилістиці розмови. Інтерв'ю – жанр глибоко людський; це свого роду лірика телебачення. «Засушити» його, раз за разом підглядаючи до заготовленого папірця, дуже легко [3, с. 81].

Психологічні аспекти інтерв'ювання охоплюють широкий спектр феноменів, пов'язаних з когнітивними, емоційними та поведінковими процесами, що відбуваються в ході комунікативної взаємодії. Ключовими психологічними механізмами, що забезпечують успішне проведення інтерв'ю, є емпатія, рефлексія, ідентифікація, проєкція. Емпатія як здатність розуміти та співпереживати емоційному стану іншої людини становить фундаментальну психологічну передумову для встановлення довірчих відносин з респондентом. Рефлексія дозволяє інтерв'юєру усвідомлювати власні когнітивні та емоційні реакції, контролювати свій вплив на комунікативний процес [1, с. 96].

Отже, інтерв'ю має потребу комплексного методологічного підходу до його дослідження та практичного застосування. Інтеграція знань з різних галузей – соціології, психології, лінгвістики, етики – дозволяє сформуванню цілісного уявлення про комунікативні стратегії та методологічні аспекти інтерв'ювання, забезпечуючи підвищення ефективності його використання у науковій та професійній діяльності.

Література:

1. Галудзіна-Горобець В. І. Трансформаційні процеси жанру телевізійного інтерв'ю в сучасному медіапросторі. Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. 2021. № 2. С. 95-102.

2. Гречишкіна А.С. Жанр інтерв'ю на телебаченні: практика США та Західної Європи. Молодий вчений. №11 (75), 2019. С. 96-100.

3. Десятник Г.О., Полешко С.М. Професія: телевізійний ведучий: тексти лекцій та практичні вправи. Київ. Видавництво Інституту журналістики КНУ, 2016. 173 с.

4. Лаврик О. В. Основи журналістики: навчально-методичний посібник для студентів зі спеціальності «Журналістика»/О. В. Лаврик. – Х.: ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2008. – 73 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-491-0-106>

ПРОВІДНІ ПРИНЦИПИ АДАПТАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНИХ МУЗИЧНИХ ТРАДИЦІЙ І МОВИ ДО СУЧАСНИХ ТРЕНДІВ

Чернишева С. М.

*здобувачка I курсу вищої освіти другого (магістерського) рівня
кафедри музичного мистецтва та звукорежисури*

Міжнародний гуманітарний університет

Науковий керівник: Каплун Т. М.

кандидат мистецтвознавства, доцент,

завідувачка кафедри музичного мистецтва та звукорежисури

Міжнародний гуманітарний університет

м. Одеса, Україна

У сучасному світі, де розвиток технологій і глобалізація змінюють культурні середовища, збереження національних традицій є не лише питанням збереження ідентичності, але й необхідним для продовження існування. Зважаючи на те, що мова та музика є найважливішими компонентами культурної спадщини, потрібні нові методи для їх адаптації до умов сучасного життя. Цей процес вимагає збереження аутентичності та інновацій, щоб традиції залишалися актуальними для наступних поколінь.

Збереження унікальності національних музичних традицій і мови є основним принципом адаптації. Кожна культура має свої особливості, які розвиваються протягом багатьох століть і відображають історичний досвід, традиції та світогляд народу, який їх проживає. Наприклад, характерні мелодії, ритми та інструменти, такі як бандура або сопілка, є частиною національної культури. Ці аспекти не повинні бути втрачені через адаптацію до сучасних тенденцій. Сучасні інструменти та методи, навпаки, можуть доповнити традиційне звучання, зберігаючи при цьому його особливість. Так само мова, яка зберігає культурний код, повинна зберігати свою